

Egyszer valaki azt mondta nekem, a székelők hasonlítanak az őket körülvevő dombos-hegyes tájra: szűk látókörűek. Ezen meg lehet sértődni, az én beszélgetőpartnerem viszont mosolyogva egyetért.

Évek óta igyekszik állni a rosszálló, kíváncsi vagy gúnyos tekinteteket. Imre arra kért, bár néhány éve jól kezeli az emberek reakcióit, ne írjam le a családnevét. Nincs is rá szükség, mert anélkül is tudja mindenki: ő az a mezítlásos fickó, akinek a látványához immár öt éve minden tavasszal újra és újra hozzászokunk.

Leülünk egy pékségben, előttem egy kávé, előtte a szokásos sör. Elmondom, az érdekel, milyen ember, mik foglalkoztatják az életben.

Én azt gondoltam, nem én vagyok a dolog középpontja, hanem maga a téma – mondja.

Mi a téma, a mezítlásos járás?

A természetesség és azon belül ez. A cikkeid alapján úgy vélem, ez a téma közel áll hozzád.

